

Naar Paragrafens sidste Afnit betinger den Overformynderiets Skuldnere der givne Udgang til at indbetale de halvvaarige Renter til vedkommende Magistrat eller Retsbetjent af Overformynderiets Samtykke, har Udvalget troet, at denne Bestemmelse til Lettelse for Skuldnere bør forandres derhen, at disse, uden at erhverve et saadant Samtykke, dertil blive berettigede. Derimod maa Udvalget billige, at Kapitalerne kun med Overformynderiets Samtykke kunne indbetales til Magistraterne eller Retsbetjentene.

ad § 7 (ny § 9).

Udvalget maa ganske billige Hovedbestemmelsen i denne Paragraf, nemlig Forstriften om, at Anbringelsen af Overformynderimidlerne skal skee ved Raanebestyrelser. Derimod maa Bestemmelsen om Bestyrelsernes Antal og deres Sammensætning allerede som Følge af den forandrede Ordning, Udvalget har bragt i Forslag, undergaae en Forandring, og selv uden Hensyn hertil vilde Udvalget have foretrukket Oprettelse af Raanebestyrelser i hver Amtsraadskreds, saaledes som af Udvalget er foreslaaet, fremfor en Raanebestyrelse i hver Overformynderikreds, idet en saadan for en enkelt Amtsraadskreds valgt Bestyrelse maa antages at have et nøiere Kjendskab til de stedlige Forhold i den Egn, for hvilken den er valgt, end den, der er valgt for et større Distrikt, kan forudsættes at være i Besiddelse af.

Søvrigt har der i Udvalget været Meningsulighed angaaende tvende Punkter vedrørende Raanebestyrelserne.

Et Medlem af Udvalget har vel saaledes været enig i, at der foreløbigt dannes særegne Raanebestyrelser, men derhos formeent, at, naar der maatte blive oprettet en for Kjøbstad og Land sælles overordnet kommunal Bestyrelse, bør den Raanebestyrelserne anviste Virksomhed rettest gaae over til denne. Han finder, at denne Ordning ikke blot er den simpleste, men ogsaa den meest betryggende, idet denne overordnede kommunale Myndighed vil i sin Midte have Mænd, der ere i forskjellige Livsstillinger og fra forskjellige Egne i Kredsen, og om hvem det derfor kan antages,

baade at de ligesaa fuldt vilde være istand til at bedømme de indløbne Begjæringer om Raan, og at de nok saa sikkert vilde drage Omforgen, at Raanene komme saavel de mindre som de større Landeendomsbesiddere til gode. Han kan derhos ikke erkjende, at der derved paalægges den nævnte Myndighed et uoverkommeligt Arbejde, naar det iagttages, at Forretningsgangen ordnes paa en hensigtsmæssig Maade og navnlig saaledes, at ekstraordinære Møder kunde undgaaes. Da denne Anstuelse imidlertid ikke har fundet nogen Tilslutning i Udvalget, og det derhos endnu henstaaer uafgjort, hvorvidt en saadan overordnet kommunal Myndighed vil blive oprettet, har han, i alt Fald ikke for Tiden, fundet Anledning til at stille noget Endringsforslag i den angivne Retning.

Medundertegnede Drejer, der isøvrigt er enig i, at der dannes særegne Raanebestyrelser, anseer det for urigtigt at lade Amtmanden være født Medlem af Raanebestyrelsen. Det kan nemlig ingenlunde altid forudsættes, at Amtmanden er i Besiddelse af den særlige Indsigt og Erfaring, som udkræves for at kunne paalideligt bedømme en Eiendoms sande Værdi, og ved i Loven at fastslaae Amtmandens Stilling affæsker man enhver Udgang til at faae Pladsen i Raanebestyrelsen besat af en anden mere Sagkyndig, om end i enkelte Tilfælde Erfaringen nok saameget maatte godtgjøre Uffeligheden deraf. Ved derimod at overlade Justitsministeren Valget af det første Medlem vilde man formeentligen undgaae den paapegede Mislighed uden at tabe Udgangen til at faae Amtmanden ind i Raanebestyrelsen i de Tilfælde, hvor alle i Betragtning kommende Forhold maatte gjøre Saadant tilraadeligt, og jeg skal derfor tillade mig en Indstilling i saa Henseende.

Udvalgets øvrige Medlemmer have imidlertid hverken kunnet tiltræde den ovenfor udsatte Anstuelse eller det stillede Endringsforslag. I førstnævnte Henseende skulle vi indskrænke os til at sige, at vi ikke kunne finde det tilraadeligt, at det omhandlede Hverv, der ikke har nogen kommunal Karakter, overdrages